

[Aksel Larsen.]

hermed i første Række at beskytte de Vidner, som har afgivet Forklaring, imod uforholdsmæssig Krænkelser.

Dette er ikke alene det rene Vrøvl, men det er vitterligt urigtigt. Det siges udtrykkeligt i Retsplejelovens § 29, at Retten kan paa Begæring af en Part eller i Embeds Medfør beslutte, at Forhandlingen skal foregaa for lukkede Døre, naar Statens Forhold til fremmede Magter eller Hensyn til Sædeligheden eller til Orden og Ro i Retslokalet kræver det; det samme gælder i borgerlige Sager, naar offentlig Forhandling vilde tilføje nogen en uforholdsmæssig Krænkelser, og i Straffesager, naar sigtede eller tiltalte er under 18 Aar.

Der staar en Række Begyndelser for, at Dørene kan lukkes. En af disse Begyndelser er Hensynet til Sædeligheden, en anden, som dog udtrykkeligt forbeholdes borgerlige Sager, er Hensynet til, om nogen vil blive uforholdsmæssigt offentlig krænket. Retsplejeloven er revideret og ændret mange Gange, siden den blev gennemført, jeg tror det var i 1916. Fine juridiske Hjerner har haft fat i den, mægtige Erfaringer havde man at tage i Betragtning, da man ændrede den. Hvis man mente, at Udtrykket: „Hensynet til Sædeligheden“ skulde dække Hensynet til, om nogen blev offentlig krænket, saa havde man skrevet det ind. Det er ikke sket; saa kan det ikke nytte noget, at Justitsministeren kommer her og siger, at Retten gav en Begrundelse for Dørenes Lukning, denne Begrundelse opfatter Justitsministeren som noget helt andet.

Videre erklærer Justitsministeren, at man skal ikke ensidigt fortolke § 31, det kan jo være, at den kun tænker paa Offentliggørelse gennem Pressen, men at Meningen med § 31 overhovedet er, at Justitsministeren skal have Lov til at offentliggøre, hvad der passer ham. Ogsaa den Fortolkning, siger jeg, kan Justitsministeren maaske, saa længe han er Justitsminister, faa Medhold i i Kontorerne i Slotsholmsgade — men ikke andre Steder. Retsplejelovens § 31 tager ikke Sigte paa Pressen alene. Det er tvivlsomt, om den i første Række tager Sigte paa Pressen. Den siger, som jeg tidligere har citeret, udtrykkeligt, at ingen, som overværer et lukket Retsmøde, maa meddele nogen som helst, der ikke over-

værede det, hvad der foregik. At selve Dommens Formulering ikke berøres af dette, ja det kan forstaas; men der ligger ikke i denne Bestemmelse noget om, at naar der ikke direkte staar: dette gælder ogsaa for Justitsministeren, skulde det betyde, at saa har Justitsministeren Lov til alt.

Ministeren paaberaaber sig Nødretsparagraffen og taler om en berettiget Varetagelse af offentlig Interesse. Det kan ikke være Justitsministeren, der skal afgøre, hvorvidt der i saadanne Tilfælde foreligger en offentlig Interesse, som maa varetages. Det kan Domstolen afgøre, Justitsministeren ikke. Bortset fra dette maa man i det mindste bede Ministeren her virkelig gøre et alvorligt Forsøg paa at bevise, at det af Hensyn til det offentlige og Samfundets Interesse var saa nødvendigt i denne Sag at forsvare en Domstols- og en Nævningekendelse, naar man aldeles ikke i andre Sager — hvor Udfaldet ganske vist blev et noget andet — har interesseret sig for dette.

Ministeren siger endelig, at Appel til Højesteret havde maaske nok været naturlig og normal, men Højesterets Dom var kommer for sent til at retlede den offentlige Mening. Der er ikke mig noget bekendt om, at der i Lovgivningen eller i dansk Retspraksis findes den Slags Hensyn, at det hele, det drejer sig om ved Retsvæsenet, nærmest er at vejlede den offentlige Mening, saa den ubetinget godkender de afsagte Domme og ikke kommer med et kritisk Ord imod dem. Men jeg kan ikke se andet, end at Professor Hurwitz har Ret. Professor Hurwitz siger, at hvis Justitsministeren eller Anklagemyndigheden ansaa det for nødvendigt, at der til Offentlighedens Kundskab kom de Forhold, som kun var behandlet i lukkede Retsmøder dels ved Landsretten og dels under Forundersøgelsen, saa havde man en naturlig, lovmæssig Udvej, nemlig at appellere Strafudmaalingen til Højesteret.

Der er nemlig ogsaa et Forhold her. Justitsministeren siger i sin Redegørelse Nr. 2, at i Henhold til Straffelovens § 80 har de Forhold, Justitsministeren udmaler for Offentligheden, spillet en Rolle for Nævninger som for Dommere, og derfor var det berettiget at fremdrage dem. Jeg gentager, at det kan ikke blive berettiget for Anklagemyndigheden eller Justits-